

Sygn. akt I CSK 158/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

w sprawie z wniosku [...] Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w W.

przy uczestnictwie Miasta W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 6 października 2017 r., sygn. akt XXVII Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawczyni [...] Spółdzielnia Mieszkaniowa [...] w W., powołała się na istotne zagadnienie prawne, dotyczące, po pierwsze, tego, czy Sąd drugiej instancji, gdy powołuje się na ustalenia faktyczne dokonane w pierwszej instancji, ale ocenia je inaczej pod względem prawnym, powinien wyrazić i uzewnętrznić własne motywy rozstrzygnięcia w zakresie, w jakim zaniechał tego sąd pierwszej instancji, jeżeli kwestia ta jest decydująca dla rozstrzygnięcia sprawy. Po drugie, w ocenie skarżącej rozstrzygnięcia wymaga, czy wobec zakwestionowania przez stronę kserokopii dokumentu (art. 129 § 1 k.p.c.), sąd może potraktować kserokopie jako inny środek dowodowy na podstawie art. 309 k.p.c. Skarżąca wskazała również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ przez zastosowanie art. 309 k.p.c. doszło do wprowadzenia do postępowania dowodów o wysoce wątpliwej pewności.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalilo się stanowisko, że powołanie się w skardze kasacyjnej na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien odnosić się

do konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, tak, aby jego rozstrzygnięcie mogło uzyskać ogólniejsze znaczenie, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen i możliwych wariantów interpretacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.; z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała uznać, aby problemy sformułowane przez skarżącą odpowiadały tym wymaganiom.

Pierwsze z zagadnień dotyczyło w istocie wymagań, jakim powinno odpowiadać uzasadnienie wyroku Sądu drugiej instancji. Kwestia ta była wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, w których wskazano m.in., że akceptując ocenę dowodów dokonaną w pierwszej instancji sąd drugiej instancji nie ma obowiązku przytaczania przyczyn, dla których poszczególnym dowodom przyznano albo odmówiono mocy dowodowej; może poprzestać w tej mierze na uznaniu za własne poczynionych ustaleń faktycznych, z zastrzeżeniem obowiązku odniesienia się do zarzutów apelacji (art. 378 § 1 k.p.c.) (por. np. niedawne wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2017 r., I CSK 212/16, niepubl., z dnia 14 września 2017 r., V CSK 666/16, niepubl., z dnia 6 grudnia 2017 r., I CSK 136/17, niepubl., a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2013 r., II PK 68/13, niepubl.). Akceptując *in casu*, we wskazanym w uzasadnieniu zakresie, ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy nie musiał zatem odnosić się ponownie do kwestii ich źródła, co dotyczy także kwestionowanych przez skarżącą kserokopii.

W zakresie drugiego ze wskazanych problemów, należało zważyć, że kodeks postępowania cywilnego nie wyklucza dokonywania ustaleń faktycznych z wykorzystaniem kserokopii dokumentu, a konsekwencje nieprzedłożenia oryginału na żądanie strony przeciwnej (art. 129 § 1 k.p.c.) podlegają ocenie w płaszczyźnie art. 233 k.p.c., z uwzględnieniem motywów tego zaniechania

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2013 r., II PK 305/12, niepubl., oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., III CSK 119/09, niepubl. i z dnia 17 czerwca 2016 r., IV CSK 669/15, niepubl.). Jest to zatem kwestia okoliczności konkretnej sprawy i dokonywanej w niej oceny dowodów, która stanowi domenę Sądów *meriti*. Podważanie tej oceny, do czego w istocie zmierzały w tym zakresie argumenty skargi, jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Skarżąca nie wykazała również, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona, co w świetle utrwalonego orzecznictwa zakłada ewidentną wadliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia, widoczną „na pierwszy rzut oka” dla każdego przeciętnego prawnika (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, i z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Z wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wynikało, aby sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie.

Motywy wniosku ujawniały zresztą w tej mierze sprzeczność argumentacyjną, gdyż powołanie się na przesłankę w postaci oczywistej zasadności skargi jest zasadniczo wyłączone, gdy skarżący jednocześnie twierdzi, że wykładnia przepisów, które stanowiły podstawę kwestionowanego orzeczenia, skutkuje powstaniem istotnych zagadnień prawnych wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Stan taki koliduje bowiem z twierdzeniem o oczywistej, widocznej już *prima vista* i bez potrzeby głębszych dociekań, wadliwości kwestionowanego rozstrzygnięcia, która jest założeniem przyczyny kasacyjnej unormowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, niepubl., z dnia 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14, niepubl., i z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15, niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.